

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1958"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím:

PESTI TÖRTÉNETEK

Forrás:

Képek

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1958. 7. 23.

Sok olyan levél érkezik szerkesztőségünkhöz, amelyekben az emberek kölcsönös szeretetéről, megértéséről írnak olvasóink. Apró történetek ezek, de nagyszerű dologról, igazi emberségről tesznek tanúságot.

Megkerült a Zorkij

Tóth László feleségével és gyermekével a Keletinél taxiba ült. Sok volt a csomagjuk. Üdülésből jöttek. Rákospalotán, a Széchenyi u. 32. sz. háznál szálltak ki a kocsiból, amely tovább robogott. Egy Zorkij gyártmányú fényképezőgép a taxiban maradt. Tulajdonosa észre sem vette, hogy elhagyta. Három nap múlva hivatalában telefonon kereste őt Kálmár gépkocsivezető. Ugyanis a J. A. 020-as taxi vezetője nem elégedett meg azzal, hogy leadta a fényképezőgépet. Mikor megtudta, hogy a károsult nem jelentkezik, ő kereste a feledékeny utast. Végig ment újra azon az utvonalon, amelyen 4-én az utasokat vitte, míg a hetedik helyen meg nem találta a fényképezőgép tulajdonosát.

— Ön utazott pénteken a Keletitől Rákospalotára? — kérdezte. — Nem hiányzik a fényképezőgépje? — érdeklődött.

Igenlő válasz után közölte, hogy a gépet a vállalat talált tárgyak osztályán átveheti.

Trolibuszon

A Kálmán utcai megállótól kiindult a troli s alig 20 méter futás után a sarkon megállt. A Bajcsy-

Zsilinszky úton levő villanyrendőr szabad utat jelez, de a troli csak áll. Egy utas megszólalt: zöld a lámpa, kérem, miért állunk? Azért szálltunk fel, mert sietünk. Erre aztán a többiek is zúgolódnak. Egy melegítő kislány megszólalt:

— Anyukám a kalauznő. Nagyon fáj a feje s beszaladt ide a patikába. Fájdalmában már dolgozni sem tud.

Síri csend lett. Mindenki türelmesen vár. De már nyílik is az első ajtó s nagysietve fellép a kalauznő. A troli újra megy.

— Bevetted, anyu? — kérdezte a kislány.

— Nem értem rá — hangzott a válasz. — Majd a végállomáson.

Az a fiatalember, aki az előbb még zúgolódott, csendesen megjegyezte:

— Addig nyugodtan várhattunk volna.

Egy fütty után

Kardos Vilmos 70 éves bácsika a 49-es villamossal utazott a Nyugati-pályaudvartól a Rákóczi útig. Ott leszállt, s mivel az utolsó kocsiban ült fölöslegesnek tartotta, hogy egészen az útkereszteződésig gyalogoljon. A kocsni mögött igyekezett át az úttesten. Éles sípszó állította meg. Ebben

a pillanatban nagy teherkocsi robogott el előtte. Felocsudott. Akkor látta, hogy a túloldalról rendőr int feléje. Vegyes érzelmek közt lépegetett oda. Egyrészt mert a sípszó a gázolástól mentette meg, másrészt, mert a felszabadulás után nem sok dolga volt a rendőrökkel, annál több a felszabadulás előtt, s még sok csúnya emlék élt benne. A rendőr tisztelgett és határozottan, de udvariasan figyelmeztette, hogy szabálytalanul közlekedett, ezért 5 forintra megbünteti. Kardos Vilmos belenyugodott a kiszabott büntetésbe.

— Kifizetem — mondta — csak most nincs pénz, megyek a táppénzemért, betegállományban vagyok.

— Rendben van — szolt a rendőr. — Engem egy óra hoszáig megtalál itt.

Visszafelé jövet Kardos bácsi jelentkezett az 5 forintra. A rendőr a pénzre nézett, majd az öregre.

— Még most is betegállományban van? — kérdezte.

— Igen, — hangzott a felelet.

— Tegye el a pénzt — szolt a rendőr —, de máskor figyelmebben közlekedjen, ne veszélyeztesse saját és mások életét.

Kardos bácsi örömet megígérte azt.

Patus Ferenc